

PROTESTA POLONESA
Varsòvia, 27. — Les autoritats poloneses han protestat prop de les de Danzica, pels dats i perjudicis ocasionats als subdita polonesos, amb motiu dels recents disturbis anti-semites. — Fabra.

HONORIA I LA PETITA ENTESA
Budapest, 27. — En les converses que han celebrat a Colònia els senyors Schuschnigg i Duran, han examinat les possibilitats d'un apropament entre Hongria i els Estats de la Petita Entesa, assumpte en el qual Austria té gran interès, ja que es creu que aquest apropament permetria a Hongria i a Austria prendre la direcció econòmica de la conca danubiana. — Fabra.

LA MEDIACIO CUBANA
Washington, 27. — L'ambaixador de Cuba a aquesta capital, Martí Praga, ha comunicat a Welles, subsecretari d'Estad nord-americà en el Departament d'Affers Estrangers, que el Govern cubà té la intenció de promoure una acció conjunta de les Repúbliques sudamericanes per tal d'intentar restablir la pau a Espanya mitjançant una mediació.
Martí Praga, interrogat després de l'entrevista per periodistes, ha declarat que Welles no havia pogut contestar-li concretament sobre si els Estats Units voldrien participar en aquesta mediació. — Fabra.

EL PROCES CONTRA LA ROCQUE
Lyon, 27. — La vista del procés de La Rocque ha finalitzat sense incidència. El faller serà públic el dia 9 de novembre. — Fabra.

HESS A ROMA
Múnic, 27. — Rudolf Hess ha sortit aquesta nit de Múnic en direcció a Roma, on assistirà a l'obertura de la marxa festiva sobre la capital italiana. — Fabra.

HA BATUT EL RECORD
Pernambuco, 27. Urgent. — El "Lieutenant de Vaisseau Paris" ha volat sobre aquesta ciutat a les 23 de la tarda. Ha batut, per tant, el rècord mundial al qual aspirava. — Fabra.

DETECCIO DE FEIXISTES
Lisabona, 27. — Han estat detinguts 50 persones, afiliades a l'organització "Narodna Odbrana" (Defensa Nacional), de tendències feixistes. En un esborrall practicat al domicili d'aquesta organització ha estat trobat material bèl·lic i documental, que permet deduir que l'organització esmentada preparava un cop de força. — Fabra.

GRAN MANIFESTACIO DE DOL
Londres, 27. — La Premsa dona compte d'haver constituït una gran manifestació de dol l'enterrament d'un soldat britànic a Xang-Hai, el qual resultà mort a conseqüència d'una bomba llançada per un avió japonès. Assistiren a l'enterrament sis caps de les esquadres anglesa, nord-americana i francesa, que romanen en algunes xineses. El fúnebre no va transmetre representació car als anglesos l'haurien considerat indelectible. — Fabra.

ELS ARABS LLUITARAN
Paris, 27. — "Le Temps" diu que el Gran Mufti de Jerusalem ha tramès una carta a una personalitat arab de Tunísia, en la qual insisteix que els arabs no es conformaran mai amb la divisió de Palestina i lluitaran contra aquest projecte amb tots els mitjans a l'ur abast. — Fabra.

L'AMISTAT ANGILOSOVIETICA
Moscou, 27. — El deà de Canterbury ha declarat a un corresponent del periòdic "Investia" que treballaria amb totes les seves forces per a la consolidació de l'amistat anglosoviètica. Aquesta declaració ha estat motivada per la tornada del deà de la U. R. S. S., i ha anat a l'entorn de Rússia té totes les condicions necessàries per a un veritable règim de llibertat. — Fabra.

EX-COMBATENT QUE MOR
Leipzig, 27. — Georges Domitzi, el qual durant la guerra europea va dirigir els serveis del cos de campanya, ha mort. — Fabra.

PROHIBICIO DE LLIBRES A ALEMANYA
Berlin, 27. — Heinrich Himmler, cap de la Gestapo d'acord amb el

ministre de l'interior, ha prohibit dos llibres: el llibre de l'Església evangèlica, en alemany, pel doctor Artur Feys, i la "Veu d'Europa", de John Gantner, editat a Amsterdam.—Fabra.

UN BARBRE CREMA EL SEU FILL
Koenigsberg, 27. — Un camperol de la població de Grootaken ha cremat viu el seu fill de cinc anys per a cobrar la prima de 400 marcs que tenia amb una companyia d'assegurances. Collocà una làmpara de petroli sota el lit en què dormia la criatura.—Fabra.

EL PRESIDENT DE LA REPUBLICA FRANCESA A L'EXPOSICIO INTERNACIONAL
Paris, 27. — El president de la República, Lebrun, ha visitat a l'Exposició Internacional els pavellons de la U. R. S. S., Hongria, Àustria i Portugal. — Cosmos.

REIVINDICACIONS DELS METAL·LURGICS I ELS OBRERS DE LA CONSTRUCCIO FRANCESA
Paris, 27. — El Comitè de la Confederació General del Treball i el Comitè dels Sindicats del Sena han visitat el president del Consell, Chaumet, conferenciant amb aquest per espai de més de dues hores, sobre les reivindicacions presentades pels metal·lurgics i els obrers del ram de la construcció. — Cosmos.

ATAAC A LA U. R. S. S.
Berlin, 27. — La "Correspondència Política i Diplomàtica", òrgan del Ministeri alemany de Relacions Exteriors, ataca la Unió Soviètica per la seva actitud al Comitè de no intervenció, i afirma que el que desitjava Moscou seria deixar la U. R. S. S. que continués ajudant la República Espanyola, mentre els altres països membres de l'organització de Londres respectaven estrictament la no intervenció a Espanya. — Cosmos.

PROTESTA DELS AMICS DELS ARABS
Berlin, 27. — La Premsa "nazi" publica en lloc d'alemany una nota de protesta francesa a l'ambaixada d'Anglaterra a Berlín per la Societat d'Amics dels Arabs. En la nota protesten contra la representació dels anglesos a Palestina contra els elements arabs. — Cosmos.

DETECCIO DE MUSULMANS
París, 27. — En aquesta capital, com a Rabat i a Casablanca, la policia ha practicat nombroses detencions d'agitadors musulmans. Les autoritats segueixen adoptant grans precaucions. — Cosmos.

NORMAN DAVIS A EUROPA
L'Haya, 27. — Norman Davis ha arribat aquesta nit en el pagòbot "Washington". Ha sortit cap a París, on arribarà a dos quarts d'onze. Embarcarà a l'ambaixada dels Estats Units i prendrà el tren cap a Brussel·les a les sis de la tarda. — Fabra.

EL COSI DEL GRAN MUFTI DETINGUT
Jerusalem, 27. — En aquesta última dies hi ha hagut diversos atemptats. Aquesta agudització dels atemptats ha obligat a prendre mesures. La policia ha detingut el cosí del Gran Mufti A. Gana, en diverses ciutats arabs, han estat detinguts els caps regionals. Vint-i-quatre jueus originaris de la Rússia meridional, la situació dels quals era irregular, han estat condemnats a penes de presó o expulsats. — Fabra.

LA INDISPOSICIO DE CHAMBERLAIN
Londres, 27. — Alguns periòdics comenten la "indisposició" que impedeix al "Premier" Neville Chamberlain d'assistir al debat que se celebrarà ahir a la Cambra dels Comuns sobre el contingut del discurs de la Corona. Molts creuen que la "indisposició" era de caràcter polític i es trobava relacionada amb les crítiques que com d'espectador, feren alguns líders de l'oposició sobre la política exterior desenvolupada per l'actual Govern, principalment en relació amb els conflictes d'Espanya i de l'Extrem Orient. — Cosmos.

LLEGIU
«CATALUNYA»

LA PROPOSICIO DE RETIRADA SIMBOLICA HA ESTAT ABANDONADA
I la sessió d'ahir es va acabar amb la redacció d'un nou projecte
Ara, fins divendres, a dos quarts d'onze del matí

Londres, 27. — La sessió d'aquesta tarda del Subcomitè de no intervenció ha acabat amb la redacció d'un nou projecte de resolució relativa a la retirada dels voluntaris, reconeixement de la bel·ligerència i restabliment del control.

Aquest projecte serà sotmès als Governos interessats, les respostes dels quals hauran d'ésser tramessas al Subcomitè per tot divendres vinent, dia en què es tornarà a reunir.

El Govern soviètic continua considerant que el control terrestre i el marítim són interdependents, i preconiza la reinstauració i reforç de la vigilància a les fronteres franceses i portugueses, simultàniament amb l'aplicació de noves mesures per reforçar el control marítim.

Per justificar el primer punt, el Govern soviètic posa de relleu la importància i la continuïtat de l'ajut italià als rebels espanyols, fins a tal punt que no fa gaires dies encara desembarcaren a Cadix tres regiments de tropes italianes.

La nova reunió serà presidida per lord Plymouth, i se celebrarà a dos quarts d'onze del dia esmentat.

El delegat francès demanarà a lord Plymouth, president del Comitè de no intervenció, que recomenci a preparar immediatament la característics dels països a concedir a les dues comissions que han d'èsser enviades a Espanya, la elaboració de la llista del personal que les ha d'integrar.

La proposició de retirada simbòlica preliminar ha estat abandonada.

Corbin ha cridat l'atenció dels reunits sobre el fet que la reinstauració del control terrestre no pot tenir lloc abans que sigui fixada la data per a la retirada dels voluntaris estrangers.

El Subcomitè no s'ha pronunciat unànimement a favor d'aquest projecte, que segons les línies generals del precedent, però amb certes modificacions de redacció, a fi de prendre en consideració les objeccions formulades per alguns delegats.

Grandi ha suggerit que les comissions que siguin enviades a Espanya estiguin integrades per representants de sis nacions, i ha insistit perquè l'alt comissari que les presidirà sigui un home d'una alta integritat moral i política. Grandi ha afegit que Anglaterra, França, Itàlia, Portugal, Alemanya i la U. R. S. S. haurien de tenir cada una un representant en aquestes comissions. L'alt comissari hauria d'ésser un home absolutament neutral.

El delegat alemany, von Ribbentrop, ha expressat el criteri que els països de les Comissions d'enquesta que han d'anar a Espanya haurien d'ésser restringits, i limitar-los únicament a constatacions i informes.

"El Comitè de Londres —afegeix— hauria de reservar-se la tasca d'examinar els informes d'aquestes Comissions".

La principal dificultat que sembla que subsisteixi prové de les reserves formulades per Malicki. De totes maneres, la seva declaració en el sentit que els Soviets podrien accedir a estudiar la concessió de la bel·ligerència quan haguessin sortit d'Espanya la major part dels combatents estrangers, és considerada una ocellera burla amb una millora important en la situació i un bon auguri per a la reunió de divendres que ve.

La part substancial de la declaració de Malicki, diu: "Els Soviets acceptem el projecte de resolució elaborat el dia 22 d'aquest mes, però hi formulen les següents reserves: 1. Tota retirada simbòlica ha d'ésser proporcional. 2. Els drets de bel·ligerència hauran d'ésser discutits solament quan el Govern soviètic estigui convençut que la part es-

tranger que es troba a Espanya hagi estat evacuada, i que els rebots ja no rebien reforços. 3. El Govern soviètic continua considerant que el control terrestre i el marítim són interdependents, i preconiza la reinstauració i reforç de la vigilància a les fronteres franceses i portugueses, simultàniament amb l'aplicació de noves mesures per reforçar el control marítim.

"El Govern francès creu que el restabliment del control està lligat a d'altres punts que necessiten un acord general, i es ratifica en la seva precedent declaració en el sentit que no podria ésser mantingut cap control si en un termini donat no s'hagués començat la retirada dels voluntaris. La situació de fet que es produiria aleshores no hauria depès del Govern francès."

Després de la discussió general s'ha pres l'acord que les xifres i els informes en general que elaboraran les comissions internacionals tramessas a Espanya serien acceptats per totes les delegacions.

Sobre aquest punt i sobre diversos d'altres del debat, Grandi ha adoptat una actitud sorprendentment conciliadora.

Cap a les anadales de la reunió s'ha notat que hi havia la possibilitat raonable que s'arribi tard o aviat a un compromís sobre el dret de bel·ligerència.

Malicki ha intervingut novament i ha dit que, en tractar-se aquest punt, la unanimitat era vital. La major part de les altres delegacions no sembla que tinguin un criteri fix sobre aquest particular. — Fabra.

EL SUBCOMITE DE NO INTERVENCIO HA FET PUBLICA UNA NOTA

A LONDRES REONEIXEN QUE LA SESSIO D'AHIR FOU MOLT POBRE, TENINT EN COMPTE QUE VA DURAR CINC HORES

Els periòdics alemanys es limiten a reproduir els telegrames

Londres, 27. — El Subcomitè ha publicat la nota següent: "El Subcomitè ha examinat novament la situació actual, basant-se en els comentaris de la Govern sobre el projecte de resolució que els fou sotmès a conseqüència de l'última reunió. Aquesta resolució havia estat redactada en el supòsit que tots els delegats podrien acceptar els seus punts del pla britànic de juliol sobre retirada de voluntaris, concessió dels drets de bel·ligerència i problema del control. Avui tots els representants acceptaren el text de la resolució que es referia als problemes més amunt esmentats per a ésser sotmesos a l'ura govern respectiva, excepte el delegat de la U. R. S. S., qui declarà que no podia acceptar la part del projecte de resolució referent a l'acceptació total per tots els governs de la part del pla britànic relativa a la concessió dels drets de bel·ligerència a les parts espanyoles sota certes condicions. El delegat soviètic pregué el compromís, amb tot d'informar el seu Govern de la discussió que tingué lloc ahir.

En el curs de la discussió sobre el control, el delegat francès assenyala que el restabliment del control terrestre havia de formar part d'un acord de conjunt i no podria mantenir-se si la retirada dels estrangers que lluiten a Espanya no es feia dintre d'un espai de temps limitat.

El Subcomitè decidí distribuir als delegats del Comitè principal exemplars del text del projecte de resolució que tots els delegats —excepte la U. R. S. S.— acceptaven de sotmetre a l'ura govern, i els pregà que manifestessin que esperaven prendre en consideració aquesta resolució en la pròxima sessió plenària del Comitè. El Subcomitè decidí, a més, que el president i el vice-president del Comitè —Plymouth i Hemming— haurien immediatament —en consulta amb els representants de les comissions que seran tramessas

a cada part d'Espanya per a organitzar la retirada dels voluntaris no espanyols i sotmetre les proposicions relatives a la composició d'aquestes comissions i altres problemes semblants. A continuació, el comunicat dona compte de les intervencions de Grandi, Malicki i Monteiro, delegats respectivament d'Itàlia, Rússia i Portugal, identiques als extractes que oportunament foren publicats. — Fabra.

OPTIMISME
Londres, 27. — En general, els periòdics d'aquest matí es mostren quicòm optimistes sobre el principi d'acord a què s'ha arribat en la reunió d'ahir del Subcomitè, per bé que reconeixen que el resultat és molt pobre si es té en compte que la sessió requerió cinc hores de discussió.

Com oportunament anticipem, el principi de resolució serà comunicat als diferents Governos, els quals disposaran de temps fins al vinent divendres per a donar la seva opinió.

La pròxima reunió tindrà lloc a divendres al matí.

La pròxima reunió tindrà lloc a divendres al matí. Els cercles polítics anglesos deuen que la jornada d'ahir ha d'ésser considerada com a esperançosa per l'atmosfera de cooperació i col·laboració que regnà en la sessió. S'afegeix que si bé ahir no pogué arribar-se a un acord ferm, no és menys cert que s'inicià el camí. — Cosmos.

LA CRISI BELGA
SEMBLA QUE SERA CONSTITUIT UN GOVERN SEMBLANT A L'ANTERIOR

EL REI SEFN VA A VEURE LES MANIOBRES
Brussel·les, 27. — El rei Leopold ha marxat aquest matí a la província de Namur, a l'objecte d'assistir a les grans maniobres que celebra l'exèrcit belga en aquesta regió. Aquesta tarda es trobarà novament a Brussel·les a fi de prosseguir les consultes per a la solució de la crisi. — Cosmos.

TOURNARAN ALLA ON EREN?
Brussel·les, 27. — De font oficial s'ha declarat que les gestions que es orden a terme per a solucionar la crisi produïda per la dimissió de Van Zeeland, tendeixen a la formació d'un Govern de constitució política semblant a la de l'anterior Gabinet. — Cosmos.

HI HAURIA GOVERN D'HOIES?
Brussel·les, 27. — Es descarta la possibilitat que avui pugui anunciar-se la crisi, i s'afirma el convençiment que això no serà aconseguit almenys fins a demà, dijous. — Cosmos.

Un sensacional procés
EL PROCES CONTRA LA ROCQUE LIQUIDARA UN PERSONATGE POLITIC I UN GRUP QUE HAVIEN PERTORBAT DURANT MOLT DE TEMPS LA VIDA POLITICA DE FRANÇA

«L'Action Française» demanarà la presó per La Rocque, i el Tribunal d'honor per Tardieu

Paris, 27. — El procés intentat contra La Rocque, a Lyon, per Poncelet i el Burgu, té una gran importància en la política interior francesa, car liquidarà, sense cap dubte, un personatge polític i un grup que havien torbat molt de temps la vida política de França.

Es diu que, per tal de defensar-se, La Rocque i els seus còmplices es veuran obligats d'atacar. L'advocat Olivier, que defensava La Rocque, va atacar amb gran duresa Tardieu, ex-president del Consell de ministres, el qual fou l'home que lliurà els francs dels fons secrets de la Rocque. Un home de dretes no dubtava a utilitzar totes les acusacions que han servit a les esquerres per a evidenciar la persona moral de l'ex-president Tardieu. La vista de la causa fou, doncs, una veritable liquidació de comptes.

Es evident que les declaracions fetes ahir per Tardieu causaran molta impressió a França. Després de la declaració del mariscal Pétain, en la qual defensà tan feblement La Rocque que aquest arribà a molestar-se, les declaracions de Tardieu han estat acollides amb reserva als cercles de dreta francesa. Solament, com és natural, els monàrquics d'Action Française fan la seva broma acostumada amb La Rocque. "L'homme de l'heure H", com l'anomenen en referència a l'època que La Rocque creia poder dirigir els destins de França mitjançant un cop d'Estat. Per a "L'Action Française", les paraules de Tardieu representen l'exercici definitiu del pobre coronel La Rocque...

El partit d'esquerra, els quals no tenen cap raó per a mostrar-se davant la ferotge declaració de Tardieu, i comunistes i socialistes demanen la seva detenció per haver subvertit una Lliga feixista mentre era ministre de la República.

Quant al mateix La Rocque, aquest matí, a "Le Petit Journal", renova les seves conegudes afirmacions i diu que Tardieu va mentir. Diu que no aportà proves a les seves paraules. Diu que l'abominable procés fou arranjat per Tardieu com a finalitat política.

Es periòdics de dreta i els de gran informació es limiten a publicar els resums del procés, sense comentaris a excepció de "L'Action Française", que demana la presó per a La Rocque i el tribunal d'honor per a Tardieu. — Fabra.

Una nova proesa...
(Ve de la primera pàgina)
conservava consciència per a una hora més de vol.

Una de les cues més notables d'aquest vol fou precisament l'atracament de l'hidro gegant a Port Lyautey, el qual s'efectuà en poc més d'un minut amb el pes extraordinari de 41 tones.

També resulta interessant remarcar que els cinc homes que componien la tripulació de l'hidro-vol pertanyen a l'aviació civil. Tots són veterans de la travessia de l'Atlàntic meridional. El primer pilot, Quilliamet, ha travessat l'Atlàntic amb 36 cops; el segon pilot, Le Caire, 18, i el radiotelegrafista, Morin, 7. També els dos mecànics, Lomovian i Chapalain, havien venut l'Atlàntic diverses vegades.

Hem cret que tota la tripulació serà condecorada pel Govern. — Cosmos.

Tres mil soldats enemics virtualment copats
Madrid, 27. — A la Caserna General de l'Exèrcit del Centre han confirmat l'èxit obtingut ahir a la Cuesta de la Reina, on, gràcies a un atencional cop de mà, s'ocuparen alguns trinxeres que abandonaren els rebels, en les quals deturaren al nostre poder algun material de guerra.

Per una dies, en aquest mateix front del Jarama, al sector de Tudicia, realitzaren una petita operació les forces que connecten amb les de la Cuesta de la Reina, i les esmentades forces aconseguiren apoderar-se d'uns posicionaments anomenats del Canal.

L'operació durà una quinena minuts, després dels quals les posicions del Canal quedaren al nostre poder.

Es soldats de la República atacaren guàrdia per sorpresa més de 3.000 soldats enemics que restaren virtualment copats.

Les posicions del Canal quedaren convenientment fortificades per les nostres tropes.

EL MINISTERI DE FINANCES XINES ARRIBA A NANQUIN
Nanquin, 27. — Després de set mesos de viatja a Europa i els Estats Units ha tornat a Nanquin i ha reprès les seves funcions, el ministre de Finances i membre del Yuan Executive, doctor Kun. — Cosmos.

LA CAIGUDA DE XAPEI...
(Ve de la primera pàgina)
granda defensa xinesa a la frontera de Xang i Hopel. — Fabra.

ELS JAPONESOS CREUEN QUE LA SITUACIO DE XANG-HAI C'ACABARIA AVIAT
Xang-Hai, 27. — El portaveu de l'Exèrcit japonès declara que les tropes xineses, cedint a l'empenta dels soldats japonesos, es retiren en tots els sectors de Xang-Hai i han fet volar infinitat de mines que han destruït alguns taocs japonesos.

L'amentat portaveu anuncia que dins el termini d'uns set dies la situació de Xang-Hai s'haurà aclarit per complet. — Cosmos.

QUE PARAN ELS FRANCESOS SI HAN D'ENTRAR A LLUR CONCESSIO TROPES XINESES?
Xang-Hai, 27. — Es considera imminent l'efondrament total dels francs xinesos de Xang-Hai, en qual cas es preveu que diverses divisions xineses vouran tallada l'ur retirada i hauran de refugiar-se desarmades a les concessions internacionals, precisament en la francesa. Davant aquesta eventualitat s'ocourten grans preparatius establir-hi llocs armats provisionals del material més modern. Totes les forces de policia han estat concentrades i s'ha sollicitat de nou el concurs dels voluntaris com en els primers dies de la lluita a Xang-Hai. Les autoritats de les concessions creuen que el desarmament de les tropes xineses podrà portar-se a terme sense recórrer a la força. — Cosmos.

L'EFICACIA DE LA REVOLUCIO ESPANYOLA

La Indústria Vidriera i el seu Art

XVIII

Una manxa de mà, anivellar el líquid i fer arrossegar les bombolles. Un cop fet el líquid està ben anivellat en la superfície, s'hi dona una segona capa. En el gravat que publicarem abir hi haurà vist el mirall com, amb un gerro, dona la capa d'argent a la futura lluna del mirall.

Tramir l'argent sobre el cristall per a fer la lluna del mirall.

Alguna no dubta ni pot dubtar, i l'aspecte curiós del cas està en aquesta gran importància del mirall en la història antiga com a arma de guerra.

Arma de guerra i arma de fer barrila i empenyar el pistó, sembla un contrasentit, però és una realitat que demostra perfectament l'esperit de les èpoques antigues, en les quals les diversions més agudes, les galanteries més fines, i les lúries més penades, anaven tot juntes, amb les batalles més guerreres i feréstegues de conquesta, de robar i de presumpció.

Avui, la màquina, sense adonar-se'n, com a reminiscència inconscient de la gesta d'Arquimedes, encara, en les hores de sol, fa espumar i badar la gent amb un mirall i un tros de lluna, i bon ves pajar la orata-pinyada per les parets de les cases o de les habitacions atarax-se a la cara del nostre falt de la tarima, a la de la velleïta que com al portat o a la del psicopata que fa l'ús seta d'algun tancó o alguna finestra.

La manca de cultura. El no haver-se les persones criat lliurement, tot cultivant la intel·ligència. La ignorància i la pobresa d'ànima i la manca de voluntat, avui, també he una sobreria que domina aquesta covardia desorientada; algunes vegades és la superstició; d'altres, és la religió. Una cosa i altra són la mateixa cosa: la ignorància i la covardia, que tant la treuen a cegues en el mite d'un mirall màgic, com en el mite d'un deu totpoderós, o en el mite de l'hàbitment complicada història, falsedat, com a certa, d'un personatge fantàstic, humà i contradictori moltes vegades, com Jesucrist.

altra secció, on es procedeix a fer una capa de pintura per a protegir la lluna. Es tracta d'un puntat de goma laca, dissolta amb alcohol de 90 graus. Hom espera que aquesta s'evapori, i un cop seca, s'hi dona encara una capa de pintura a base de goma conca, desfeta amb benzol; betum jodes, desfet també amb benzol; blanc de zenc i mangr; aquesta darrera capa és la que aguenta tota la composició química que ha fet la lluna.

I ja estem acabant de començar el mirall. És curiós saber-ho, però he de saber-ho de totes les coses de les quals ens servim; he gairé un drac saber com han estat fetes. Els meus destins totes les jugueries que passen a les seves mans, en pregar alguna d'elles — com el ignorant creuen, — sinó per satisfer l'instint desig de voler explicar com està feta i de què és feta. L'admirador no ha d'èsser ni es creu estudiós i curiós que l'infant; i no cal que parlem de l'home.

En permetre, col·locat en el terreny de la curiositat, l'explicació d'algunes coses fetes curioses relacionades amb els miralls? Ara que hi som — no ve d'un pum, tampoc, que aquesta treballe que evocic es vagin allargant un xic, i pots-e un xic massa; — podem dedicar-nos una mica a les curiositats que no deixen de tenir un valor instructiu. Som-hi, doncs!

En l'èdai Mirjana, fins el segle XVII, es va donar el nom d'USTORI, o mirall que crema, a "una mena d'espill conca, esfíric o parabòlic, que arribava tots en raigs del Sol en un sol punt, en el focus, i després una calor tan intensa que cremava". Aquesta descripció és feta per Haverd, en el «Dictionnaire de l'ameublement». No pot estranyar-nos el fet de l'existència d'un mirall que crema; ja la Història ens explica alguns fets que han conseguit la celebritat d'aquest mitjà de produir la combustió des de lluny. Hom diu que Arquimedes va abandonar en flames, a Siracusa, la flota de Marcé. I també es diu de Procle, enginyer de l'emperador Anastasi que a Constantinoble cremà, per mitjà d'aquests miralls, un castell a distància, la flota de Vespasí.

S'ha vulgaritzat bastant aquesta història, aquest fet, i el principi d'Arquimedes; però en posen un xic en qüestió la veritable execució, pel fet que, encara que la notícia fou donada per Galenus, que visqué en el segle II abans d'aquesta era que suporten avui del mite de Jesucrist, no hem trobat res que les referència a aquest xocant episodi ni en les obres de Titm Livi ni en les de Plutarc, i molt menys encara en les de Plubi, que visqué en època molt anterior a la del fet i qui posseeia una intel·ligència molt reconeguda i hauria estat un testimoni gairebé irrefutable. Pel que toca al fet de l'incendi de la flota de Vespasí a Constantinoble, la té caltes de versemblança; Zonaras, autor prestigiós del segle XII, ho testifica; però en qe que es referia a la invenció, ens trobem que Dion Patribus a Arquimedes; i prova així la veritat també de l'incendi de la flota de Marcé? Si a can et, hi ha un fet comprovat, un descobriment fet per Arquimedes del qual

els fessin servir per a explicar o que passava entera. Esguardant aquesta miralla des d'un indret determinat, hom veia d'una sola mirada tots els línes de l'habitatge i podia explicar el que passava i trobar-se present de consuevol sorpresa. Més endavant ja no serviren aquesta miralla, per res més que com a objecte de tocador, i en els laboratoris de física en la resolució d'alguns dels problemes suscitats en l'èdai antig.

Aquesta mena de miralls existien principalment en l'èdai Mirjana; i formaven part del material secret dels astròlegs i brujats. Aquest mirall tenia gravades una sèrie de cal·ligrafies prou fines per a no impedir el reflex; per prou ben combinades, també, per aparèixer bruscament en ésser presentat l'espill en determinades posicions. Era el mirall màgic, el mirall del poder sobrenatural, que feia aparèixer tota mena d'objectes i subjectes. Creïen en el poder detalladament en la seva obra «Els miralls que revelen totes les coses ocultes i secretes». Durant tot un segle (XVII-XVIII) el poble visqué en aquesta mena de creença, d'illúsio i de covardia, que la ineultra i la ignorància — tant en els mestres-cum en els senyors — els feren adonar-se'n. Avui encara n'hi ha reminiscències fantàstiques; i alguns pobres d'esperit i voluntat n'hi són presa d'aquesta sobreria.

La manca de cultura. El no haver-se les persones criat lliurement, tot cultivant la intel·ligència. La ignorància i la pobresa d'ànima i la manca de voluntat, avui, també he una sobreria que domina aquesta covardia desorientada; algunes vegades és la superstició; d'altres, és la religió. Una cosa i altra són la mateixa cosa: la ignorància i la covardia, que tant la treuen a cegues en el mite d'un mirall màgic, com en el mite d'un deu totpoderós, o en el mite de l'hàbitment complicada història, falsedat, com a certa, d'un personatge fantàstic, humà i contradictori moltes vegades, com Jesucrist.

els fessin servir per a explicar o que passava entera. Esguardant aquesta miralla des d'un indret determinat, hom veia d'una sola mirada tots els línes de l'habitatge i podia explicar el que passava i trobar-se present de consuevol sorpresa. Més endavant ja no serviren aquesta miralla, per res més que com a objecte de tocador, i en els laboratoris de física en la resolució d'alguns dels problemes suscitats en l'èdai antig.

Aquesta mena de miralls existien principalment en l'èdai Mirjana; i formaven part del material secret dels astròlegs i brujats. Aquest mirall tenia gravades una sèrie de cal·ligrafies prou fines per a no impedir el reflex; per prou ben combinades, també, per aparèixer bruscament en ésser presentat l'espill en determinades posicions. Era el mirall màgic, el mirall del poder sobrenatural, que feia aparèixer tota mena d'objectes i subjectes. Creïen en el poder detalladament en la seva obra «Els miralls que revelen totes les coses ocultes i secretes». Durant tot un segle (XVII-XVIII) el poble visqué en aquesta mena de creença, d'illúsio i de covardia, que la ineultra i la ignorància — tant en els mestres-cum en els senyors — els feren adonar-se'n. Avui encara n'hi ha reminiscències fantàstiques; i alguns pobres d'esperit i voluntat n'hi són presa d'aquesta sobreria.

La manca de cultura. El no haver-se les persones criat lliurement, tot cultivant la intel·ligència. La ignorància i la pobresa d'ànima i la manca de voluntat, avui, també he una sobreria que domina aquesta covardia desorientada; algunes vegades és la superstició; d'altres, és la religió. Una cosa i altra són la mateixa cosa: la ignorància i la covardia, que tant la treuen a cegues en el mite d'un mirall màgic, com en el mite d'un deu totpoderós, o en el mite de l'hàbitment complicada història, falsedat, com a certa, d'un personatge fantàstic, humà i contradictori moltes vegades, com Jesucrist.

RECEPTOR

ALS ALEMANYS NO ELS PENEN TOTES

Força ha canviat Alemanya —enriu Jean de Fange, a «Le Petit Parisien». Per tot arreu es manifesta un descanç general que ve de diverses causes. Evidentment, la situació econòmica, malgrat les protestes de prosperitat, inquieta tothom. La vida és, si més no, dues vegades més cara que a França.

No ens fa res que a Alemanya amuntegui els problemes de difícil solució. No tenim iller? No disposen del «salutador»? Dimes ho podran resoldre tot. I si un dia els alemanys pateixen gana, que mateix que «nazisme», un menjar especial només apte per a les races «seleccionades».

LA IL·LUSIO. UN ALTRE ALIMENT «NAZI» El cap de Premsa del Reich, un subjecte de cognom Amman, ha anunciat que en la primavera d'aquest any el litratge global dels periòdics alemanys atroparà la xifra de 16 milions de mil exemplars, contra la de 11.500.000, obtinguda l'estiu de l'any 1934. Però la declaració feta pel mateix Amman, al Congrés «nazi» de l'any passat, palesa clarament que la promesa d'aument del volum de la Premsa no és més que una il·lusió. Efectivament, en el seu discurs del 1936, Amman havia assegurat que en el curs del primer trimestre del mateix any, el litratge dels diaris del país arribaria a 15.700.000 exemplars. En realitat, el que es pot comprovar, en relació a l'any precedent, és una considerable disminució de qe que tant es veia inflar. L'anomenat «augment» prové d'un estat comparatiu amb el resultat mínim registrat a l'estiu del 1934. Les declaracions d'Amman permeten igualment comprovar que el nombre de periòdics no ha patit de disminuir. En el Congrés

del 1936, Amman declarava que el nombre de diaris decreixia des de l'arribada al Poder del nacional-socialisme. Les dades del repellit 1936 especificquen que de 2.250 diaris, en resten solament 2.200. En el discurs pronunciat en el Congrés d'aquest any, Amman ha indicat, com a nombre total dels diaris que actualment es publiquen, el resultat de 2.246. Per tant, en dotze mesos han deixat de publicar-se 34 rotatius, i el total d'exemplars perduts comprèn la suma de 2.800.000 per dia.

LA CARNASSA ITALIANA VA BARATA, SEMBLA QUE ELS MOROS EN CANNEN D'ESSER CARN DE GOS Informes d'Oran diuen que entre el 25 i el 30 de setembre arribaren al port de Ceuta 24 vaixelots carregats de tropes Italianes. Aquesta nova tramesa ha produït indignació entre l'element civil de la població. Per altra part, i pel mateix conducte, se sap que l'Estat Major fa veure tracta de convèncer els còdils perquè prellin llur ajut per a procedir al reclutament de nous elements indígenes de la qual cosa no poden sortir arosos malgrat la pressió exercida pel gran visir.

CRIMINALITAT FEIXISTA. TAMBE LA MANIA ANTIEVEVA Din el «Daily Worker»: «Els «experts» germànics, d'acord amb les autoritats rebels del Marroc espanyol, han organitzat una sobornada persecució contra els 12.000 jueus que resideixen a Tànger. Amb el fi que és de suposar, circulen per l'Àfrica una infinitat de pamflets amb extractes dels discursos antisemites pronunciats per Hitler, Goebbels i Streicher. Abans de la guerra actual, ja es feia aquesta propaganda; però ara s'ha incrementat. En moltes ocasions, els alts comandants rebels, valent-se d'aquest procediment, han estat gran quantitat de diner a la comunitat jueva de Tetuan, sota el pretext de les «contribucions». El més mínim endarreriment o la més lleu resistència a satisfer les quantitats exigides comporta l'immediat

emprament de l'individu o dels individus afectats. Des del juliol darrer s'han reclutats, segons els jueus amb males maneres, uns 900.000 francs. A Ceuta, els feixistes han existit sempre en nombre de diaris als banquers Bushim, jueus també. Un d'aquests germànics, morís en el pagament d'una suma, fou detingut i després assassinat. Quan la família del dissortat reclamà el cos de la víctima, els feixistes n'exigiren 20.000 pesetes.

A l'Àfrica, foren destruïdes les oficines del «Jewish Chronicle», de Tetuan. El 23 de maig, el comerciant de sabates Shury fou cominat a fer lliurament de 60.000 pesetes. Com que no les pagà el fou intervinguda la tenda i ell afeblit sense formació de causa. El juliol, foren arrestats 15 jueus en sortir de la sinagoga. A Melilla han estat detinguts 60 jueus i executats al cap de 48 hores, també sense formació de causa. Els feixistes han fet impossible l'emigració cap a la zona internacional o al Marroc francès, a les persones de rassa jueva. De les «desercions» n'ha fet responsable la comunitat jueva de Tetuan.

En aquesta una «gràcia» d'importació «nazi». El «delictu» de néixer amb l'empremta d'una rassa determinada es paga, segons el criminalisme «nazi», que es troba ja «més enlla» de la civilització, amb la destrucció salvatge d'unes existències dimes, com a abra que són de la Naturalesa, del més pregon dels preceptes. CARN DE CANO I D'ORIBIT Després de cantar els èxits Italianos al Nord d'Espanya, «El Seculo de la Nueva España» ha publicat una llista de legionaris del «Duce» «caiguts», per sempre més, en defensa de la causa de la civilització. No tenim els espanyols altra manera per a pagar els miserables que vénen al nostre país a robar-nos — a més no, a intentar-ho — la nostra llibertat. Per ara, que preparam paper per a noves llistes, que el juli no se l'asabaran.

NOTES AGRICOLES LES LLAVORS DE BLAT NOTES BREUS

Totes les que cultives senten que, en raó del descobert de l'ullima collita, és urgent ara no decidir res per assolir una collita tan abundant com sigui possible, l'any que ve. Hem exposat aquí tot l'interès d'una bona preparació de la terra, l'exportació dels adobs de base, tots com els fustats i les sals potàssiques i, de vegades, adobs nitrogenats, en espera de l'ecosuport de nitrats al febrer i març; i, en fi, l'elecció de varietats ben adaptades a les condicions climàtiques. En queden encara algunes observacions a demostrar sobre la preparació de les llavors, l'època i la manera de sembrar, així com la quantitat de llavors a sèl·lectar.

Son de tots coneguts els resultats obtinguts en la selecció genètica del blat. És indubitablement l'única manera d'evitar la generació de les varietats, és a dir, de conservar les seves qualitats d'origen tal com el producte, el rebre panifiable, la pastissaria, etc. Però la selecció genètica no basta per a obtenir productes satisfactoris. És precis també recórrer a la selecció mecànica, és a dir, el garbellat dels grans segons llur volum.

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

El treball és una funció social imprescindible. Ara, més que abans. La guerra ens ha demostrat quina importància té la nostra victòria després de la nostra Economia. Dimeu els sabuts que Napoleó ja digué que sense diaris no es pot guanyar una guerra. I no treballant, tampoc, i menys encara amenant-se irresponsablement el capital disponible a canvi de no produir res. A molta cost de treball successives aquestes contradiccions. ¿No podrien esmentar-ho els Sindicats afectats? ...

Treball constructiu de la C. N. T.

Indústries Collectivitzades del Vestir C. N. T. de València

de dona i de nen, amb el seu corresponent personal tècnic, emprenedors, etc. Hi ha un projecte, on aquesta secció, per la seva especialitat en el treball, de dotar-la d'una magnífica instal·lació de venda en el centre de la ciutat, i d'aquesta manera facilitar no sol l'economia de les futures compradores, sinó la facilitat de llurzar els gèneres.

També cal fer esment de la Secció de Tall, amb maquinària especial, ja que permet fer el treball en quantitat tan considerable, que és enorme el volum de peces que poden ésser tallades en poques hores. Aquesta secció està dotada de grans taulells i muntatge especial.

El Departament de Matalassers és un altre aspecte de la Indústria del Vestir, i és treballa s'hi profundeix amb una increïble economia, cosa gairebé impossible en l'actualitat, si no es compta amb material apropiat, voluntat i sacrifici, en bé de ja col·lectivitat i del poble.

I, per últim, hi ha el Departament de Planxat mecànic, que l'estan instal·lant, i que establirà molt de temps i molèsties i donarà més facilitat encara a la col·lectivitat.

guts i les d'altres, que per la seva desorientació al regim foren detinguts i empresonats. Solament amb aquesta base començà a treballar Indústria Collectivitzada del Vestir, en fetes de Guerra, i no tenim ja des d'aleshores altre úrges que és que seria del seu treball de confederació.

Organitzats ja col·lectivament, amb esforços i sacrificis, els companys i companyes d'aquestes indústries han conseguit convertir el primer taller en una gran fàbrica. Per donar-ne una lleugera idea, podem dir que s'hi confeccionen més de tres mil camises diàries, mil cinc-cents uniformes, i més de dos-cents matalassos al dia.

Les reformes fetes en les dependències d'Indústries Collectivitzades del Vestir, la dotació de maquinària, l'arranjament de sales d'higiene personal, llaves i dutxes per als companys i companyes, han costat més de 230.000 pesetes, avui tot completament líquid.

També dona una idea del treball que fan aquestes companyies la nòmina que setmanalment es paga, la qual sobrepassa les 43.000 pesetes.

En dotar el Consell Obrer les Seccions de la indústria, de tots els avenços en maquinària i eines, també ha procurat que el company i la companya disposés de tot allò que significa llibertat i millora en l'aspecte col·lectiu. Així, per exemple, veiem que tots els treballadors tenen, en cas de malaltia, o accident, netes i medicines gratis, i aquesta avantatge arriba també als seus familiars directes; augment i regulació del jornal entre les companyies; abans, qualsevol obrera cotrava pel mateix treball un premi de 350 pesetes, i avui el jornal mínim de la dona és de vuit pesetes. I la jornada de 48 hores.

Una altra Secció del mateix Acampament, la dels vidres INESTELLABLES, ben d'actualitat, probablement demà començarem a publicar-la.

Una altra Secció del mateix Acampament, la dels vidres INESTELLABLES, ben d'actualitat, probablement demà començarem a publicar-la.

Una altra Secció del mateix Acampament, la dels vidres INESTELLABLES, ben d'actualitat, probablement demà començarem a publicar-la.

FRONTO NOVELTATS Demà, dijous, a les quatre de la tarda, a sala. RICARDO - CAMPOS contra MUÑOZ - VILLARO NII, a un quart d'once, a sala. QUINTANA IV - CHIQUITO GALLARTA contra ZARRAGA - URQUEDI

Els tenebrosos treballs del feixisme italià als Estats Units

Un cònsol mussolinià que es dedica a l'espionatge i que amb amenaces tracta d'impedir l'ajut de Nord-Amèrica a Espanya

La societat «Minaires Units» és una de les principals associacions enemigues del feixisme en aquell país

El seu agent diplomàtic oficial del govern feixista de Mussolini —diu el Daily Worker de Nova York— es dedica a l'espionatge i a activitats anticomunistes contra els ciutadans nord-americans, italians de naixement, perquè aquesta recollida d'informació i material s'envia a l'assessor de l'ambaixada a Espanya.

Tant proves documentals que els agents de Mussolini utilitzen la immensa diplomàcia com a expedient per portar als Estats Units la guerra que fan al pobre Espanya, sense escrúpols, malgrat que pugen en perill nombroses relacions amb una potència amiga.

Les proves documentals que posem autoritzen una investigació immediata per part del Ministeri de l'Estat i també la deportació d'aquests agents feixistes.

El document que obrim al nostre poder demostra que el que més activitat desplega en aquesta persecució secreta que realitza el feixisme contra ciutadans nord-americans —organitzada per centres feixistes de l'estranger— són el cònsol italià de Johnstown Pa., A. P. Janelli, i un tal Hernay, funcionari del Consolat de Filadèlfia.

Expulsió dels dos cònsols, que treballen a les ordres de Juchén, ambaixador d'Itàlia a Washington, ha d'amar seguida d'una investigació federal en tot el cos diplomàtic de Mussolini a Amèrica. Informem atribuïda a l'edició del "Daily Worker" parlen d'intimidació de ciutadans americans per part d'altres cònsols i pugen de manifest l'impuls difus d'aquest espionatge.

El "Daily Worker" d'avui reproduïa el famós fotogràfic d'una carta oficial consular secreta que lliga de manera definitiva el cònsol Janelli i Hernay en intrigues d'espionatge contra el ciutadà nord-americà, director de la llei, que viu fora de Johnstown.

En la carta, que porta la marca "Ufficio Riservato", el cònsol de Filadèlfia demana al cònsol de Johnstown que sigui les "activitats polítiques" de Valerià Bellone, un ciutadà nord-americà antifeixista, italià de naixement, amb domicili a Rochester, 2, R.F.D. Barnsbury, Pa.

El cònsol d'Itàlia i la "Bethlehem Steel" (Compania d'acer Bethlehem) van de braçet en la persecució de Bellone. Aquest minaire, sindicalista des de fa molts anys, fou un dels sectors més actius a la vaga del carbó del 1922 contra la "Bethlehem Steel Co.", un llavors treballador i torna a ésser vaguista actiu en 1927. Avui, col·locat a la línia negra, cultiva una granja i es dedica activament a l'ajuda dels feixes espanyols i altres cònsols antifeixistes.

El italià declara que Janelli és amenaçat amb deportar-lo a Itàlia i llavors-lo al Consell feixista.

UNA VISITA AL CONSOL AGENT FEIXISTA

El cònsol Janelli —diu el periodista autòcrat d'aquesta informació que publica el "Daily Worker"— intenta, quan més tard anà a presenciar-ho, negar aquesta càrrega; però en veure que ja en tenia prou, reconegué la veritat de la imputació i intentà justificar-se.

Janelli que treballa tant en el Ministeri de l'Estat com en el de Treball per aconseguir la deportació d'aquesta gent.

La traducció de la carta d'espionatge feixista, reproduïda de l'original que es troba en el nostre poder, és com següent:

"Confidencial.
Cònsol Reial General d'Itàlia
2 d'abril del 1937

1066
A-3
Bellone, Valerià.
Sr. Agent consular:
En relació amb la nostra correspondència anterior, li pego que m'informi si el nostre compatriota, objecte de la nostra correspondència, ha residit actualment en el mateix domicili i, en cas afirmatiu, quines activitats polítiques ha desenvolupat.

Amb distingida consideració.
El cònsol Reial General.
(Signat) Hernay
Agència Reial Consular,
Johnstown Pa.

UN ITALIA ANTIFEIXISTA QUE PROTESTA

Com no era únic el cas de Bellone —següeix el periodista—, car tenim proves que es tractava simplement d'un exemple típic d'altres casos sotmesos a l'espionatge feixista en els Estats Units, el període m'envia a Johnstown perquè fes un reportatge.

De Johnstown em dirigí a Eberburg, cap del districte a què pertany Johnstown, i d'allà a Colver, Hevick, i altres pobles miners abans de visitar Bellone.

Ja havia reconegut tot aquest terròria durant la gran vaga que els obrers de les mines de carbó sostenieren en 1922.

Durant aquestes, reberei els italians que hi treballaven, amb indignació, la notícia de la marxa de Mussolini sobre Roma.

He pogut comprovar que des de llavors s'ha augmentat encara més el sentiment antifeixista.

Es amics de Bellone a Eberburg, on és molt conegut, manifestaren que no podien comprendre per què investigava el cònsol les seves "ac-

tivitats polítiques". Bellone, digueren, no en fa un secret, de les seves ideologies antifeixistes, ni del seu ajut al Govern legítim d'Estats Units.

Amo tot, acompanyat d'un amic italià, em vaig dirigir a casa de Bellone, a qui vaig trobar treballant a la terra.

"No hi ha dubte que sóc antifeixista —em digué—, i entic orgullós d'ésser-ho. Si, ho diré per escrit."

I em donà la següent declaració escrita que el cònsol Janelli pot llegir per a la seva il·lustració, si així ho desitja. Noti la seva afirmació: "Tinc dret, com a ciutadà nord-americà, d'oposar-me al feixisme, i seguiré oposant-me al feixisme."

La declaració està redactada en aquestes termes:

"19 de juliol del 1937.
"Soc Valerià Bellone, de Route, 2, R.F.D., Barnsbury, Pa., a qui el cònsol general d'Itàlia a Filadèlfia demana al cònsol italià a Johnstown que m'informi si he residit actualment en el mateix domicili i, en cas afirmatiu, quines activitats polítiques he desenvolupat."

La majoria dels italians de la meua comunitat s'oposen, com jo al feixisme, i tencen dret a fer-ho. (Signat) Valerià Bellone.

ACORRALANT UN HOME

Bellone considera el "United Mine Workers" (Minaires Units) de Nord-Amèrica com una de les principals associacions enemigues del feixisme en aquest país. Parla de les llargues lluites de la Unió contra la "Bethlehem Steel Company", i m'assenyala un edifici antic, a uns quants cents de jardes d'una granja, que en guanyés la vaga en 1922.

"Allà vaig tenir allotjats més de 12 vaguistes —declarà—. És la meua antiga casa. Allà vaig viure fins que vaig mudar-me a aquesta. Quan la "Bethlehem Steel Company" expulsà els vaguistes de les seves cases, jo vaig intentar venir a viure amb mi tota ella que hi podien cabre. Llavors jo també era un minaire."

Becone tornà a treballar a les mines, després de la victòria del 1922, però estava a la llista del 27A, i se feu granja després de la derrota de la vaga del 1927-28. Ajudà a recollir diners per al Comitè Antifeixista de 799 Broadway, del qual és president Pietro Allegra i secretari, Tito Nunzio.

Avui s'han unit contra ell els seus antics enemics, la "Bethlehem Steel Company" i els agents de Mussolini; però Bellone se sent

fort amb la seva ciutadania nord-americana i l'ajut dels seus amics antifeixistes.

COM TREBALLA EL CONSOL FEIXISTA JANELLI

Mussolini assignà a Janelli el districte de Johnstown fa més de sis anys. A Janelli, ambiciós feixista de Salarno, li semblà fíel la seva tasca de propaganda entre els (uns-centes) milers de miners italians residint en els 26 districtes territorials de la circumscriptió consular de Pensilvània, entre Harrisburg i Pittsburgh.

No hi havia, llavors, grans organitzacions obreres, ni moviments populars que els defensés contra ells. Gents dures per a la tasca, treballaven a les mines de carbó en les "Bethlehem Steel Mill" (fàbrica d'acer Bethlehem), de Johnstown, en els tallers ferrugers d'Altamora, a mercè de patrons brutals, impetuosos, reaccionaris.

L'aimosera de Pensilvània, so la el seu polític dels interessos de Metton i Vore i la inspecció industrial de corporacions com la "Bethlehem Steel" i la de "Pennsylvania Railroad" (Ferrocarril de Pensilvània), era decididament favorable a la propaganda feixista.

En canvi, el cònsol Janelli hi trobà dificultats des del principi. Les fortes tradicions d'unió i el sincer sentiment antifeixista que es feu a trossos al primer intent que realitzà per construir una organització purament feixista.

La propaganda feixista es complia cada vegada més a Pensilvània a partir del recolzament dels "United Mine Workers of America" (minaires units d'Amèrica). La unió fou quasi anul·lada durant sis anys; però en 1933 tornà a la vida la poderosa organització minera a les muntanyes de Allegheny, sota la direcció de James Mark, president del districte.

Els miners italians de naixement ja no estigueren sola davant la "Bethlehem Steel Company", la "Bethlehem Steel", la "Rochester and Pittsburgh Company", la "Barnsbury White Coal Company" i altres grans companyies.

Això contrarià molt el cònsol de Mussolini. Feixisme significa autoritarisme. Els minaires no sabien.

A Janelli li fou molt difícil d'actuar entre els minaires, amb molts jornals i amb moltes condicions gràcies a l'organització.

Avui la Unió té una força que mai fins llavors no havia arribat a tenir en el districte. Després de recórrer els 55.000 membres que abans tenia, seguí la seva marxa triomfal pels cen-

La Premsa del matí

CONTRA FRANÇA

Aquest és l'encapçalament de l'article que avui A. Reira i Virgili publica a "La Humanitat", que remarca les conseqüències de la guerra feixista a la Mediterrània i fa el següent advertiment:

"Hem de poder aconseguir un compromís que l'audència dels veïns arriba fins al punt d'atacar els veïns i les comunicacions de França. Els que no pensen en la reacció francesa o és que no la temen?"

Costa d'imaginar que els feixistes obren pel propi compte en un afer tan greu i arriesgat. Com d'espies que s'exposen a l'evangeli repressor de França, resposta que podria ésser-ho fatal!"

L'explicació d'una tan gran suïcidia no pot constatar en el fet que els creuen tenir les espalles guardades. I no cal dir per quines raons. Però si aquesta creença explica l'audàcia provocativa dels franquistes, encara augmenta la seva gravetat. Els actes de la paraferia feixista no són vagament follies dels emocionals espanyols, sinó les episdies calculades i fregades pels protectors dels emigrants i cònsols per aquells que a p-roses mandats.

En tota que arriba de reire França de Roma, després de Salamanca, ni de Burgo, ni de Palma de Mallorca, Vóren de Roma i de Berlín. Aquesta capa, ultra llura objectiva en relació amb l'Espanya republicana, tenen el caràcter d'avares vidents atrets a França. És evident que amb campanyes intenses i amb agressions externes, hom intenta d'intimidat el Govern de París.

Truident intermedi de les sessions del Comité de Londres, aquesta doble agressió a través d'agents francesos, perpetrada pels grans esdeveniments que tothom coneixia.

DEMANEM CLAREDAT

Així d'expressa "La Vanguardia" referent-se als propis imperatius de l'època Berlín-Roma en la nostra guerra i les temences que manifesten les grans democràcies europees davant d'aquest perill:

"Però la realitat és que Itàlia, que el apostament de la República republicana i pone a congruència tot lo que liene para conseguir, arrojando incluso el peligro de verse envuelta en una conflagración general. Quere que gane Franco, porque el generalissimo fascista ya no es más que un escombriero de Mussolini y porque una España fascista sería una España dominada y dirigida desde Roma y Berlín. Una España que subyugara explotaria Alemania, en pro-

EL SENYOR EDEN ES UN HOME

"Mañana, pretentive del Partit Socialista a Catalunya, arriba a aquestes conclusions prestigiant la figura d'Eden:

"Y es en estos momentos tan difíciles cuando Mr. Eden regenta el Foreign Office, la situación es para poner a prueba el temple de un diplomático. Y como tal se ha revelado Mr. Eden. Pero la revelación estriba en que su aspecto más destacado consiste en aquella especial habilidad de dar siempre tiempo al tiempo y de no resolver nunca ningún problema. En el caso de España, la política de Mr. Eden ha sido esta, y su resultado aparece en el rotundo fracaso del Comité de no intervención.

Y es que no se puede vivir de ilusiones. Ha llegado la hora de convencerse de que la diplomacia al estilo clásico está condenada a sucumbir cuando se la quiere oponer a razones de fuerza. No se ha-

UNA NOVA UNITAT QUEIBURGICA MOBIL

Londres, 27. — Dissabte passat soci de les ofícines centrals del Comité Americà, amb direcció a Espanya, una nova unitat quiburgica mobil.

Aquesta unitat és un gran vehicle especial, traçat i construït per a regions escoceses i està equipat amb tot el necessari per a transformar qualsevol cas en un hospital d'urgència amb seta d'operacions.

Veicles auxiliars portaran un aparell portàtil de Raig X, una dinamo elèctrica i altres útils.

L'unitat està arribada a un hospital base i podrà arribar fins al front, sempre que sigui cridada, amb els seus equips de cirurgians, infermeres i analistes.

El vehicle principal ha estat subministrat pel Comité d'Actuació Dibuixant, Gravadors i altres treballadors.

Tots els utensilis del vehicle han estat facilitats pel Comité d'Ajut a Espanya Willesden, i un dels cotxes secundaris per l'Associació Medical de Serveis Civils — Febra.

EL CONSOL COMENÇA L'ESPIONATGE

Janelli i altres cònsols reberei ordre d'intensar deturar la marxa antifeixista entre els obrers d'origen italià i els seus descependents. Per espai d'alguns anys, el cònsol havia hagut de lluitar-se a fer propaganda feixista entre elements conservadors dels estils d'Itàlia i altres organitzacions nacionalistes similars. Ara no sentia més remei que sortir a plena llum.

En conseqüència, el cònsol de Johnstown començà oberta i desordenadament a amenaçar amb la deportació a Itàlia, que podria significar la mort, als antifeixistes italians.

EL PARTIT «NAZI» A HONGRIA

Budapest, 27. — Amb motiu d'haver-se constituït un partit «nazi» a Hongria, els diaris protesten i pregunten al Govern quan prendrà les mesures per a fer front als enemics del país. — Febra.

SETANTA-CINC ANYS DE PRESO

Washington, 27. — El Tribunal Suprem ha confirmat la sentència de 75 anys de presó imposada al negre Patterson, protagonista dels fets de Scottsboro. El jutge Black, degut a haver format part al «Ku Klux Klan», s'abstingué de prendre part en les deliberacions del Tribunal. — Febra.

Li deia, una mica melangiosament, que "acordará cuanto antes las medidas que crea más oportunas al objeto de que desaparezcan de una vez las desavenencias de aquéllos, que crea esta Corporación terminadas con el nombramiento de la Comisión Mixta..." (1).

Amb tot i els impediments legals que a cada pas l'entrebaven, clandestinament o públicament, l'Associació de teixidors continuà el camí que s'havia emprès. Es ressentí, naturalment, de l'hostilitat dels fabricants i els qui governaven, i, per més que l'Ajuntament barcelonès demostrés tenir-los una certa simpatia, l'ambient enarrit de l'individualisme de moda no els deixà actuar amb prou eficàcia.

Després d'uns trenta mesos de calma relativa en el terreny social, mentre el polític era un degavell; després dels fracassos de la protesta dels moderats, de la sublevació del general O'Donnell a Pamplona, i de l'atac al palau reial; quan Baldomero Espartero, Duc de la Victòria, es creia més segur que mai en el seu càrrec de regent del Regne, es començà a parlar a Barcelona d'haver estat decretada

(1) Arxiu municipal administratiu de Barcelona. Expedient núm. 1234, secció 2ª, peça 2ª—Any 1841.

novament la dissolució de l'Associació de teixidors

L'ordre resultà certa. L'havia dictada Espartero el 9 de novembre del 1841, segons es deia, emutjat per creure que l'Associació havia influït o intervingut en l'enderroc de la Ciutadella. Cal tenir present que en un manifest datat a Saragossa el 9 de novembre anterior el mateix Espartero havia condemnat el fet enèrgicament. "Se derribó en desprecio a las leyes—deia—una obra pública propiedad de la nación... Este acto fué acompañado y seguido de otros de violencia en que una junta denominada de seguridad y vigilancia usurpó los poderes del Estado cuando el Gobierno velaba más que nunca por el desagravio de las leyes. El regente faltaría a lo que debe a la nación, lo que debe a la justicia, si quedaran impunes acciones violadoras de las leyes..."

L'enúig d'Espartero és evident. Però l'enderroc de la Ciutadella havia estat un desig de la Ciutat, no d'un estament ni d'una societat determinada. Les autoritats barcelonines havien prestat suport, en aquest afer, a les actuacions dels elements liberals. No es tractava d'un episodi de la lluita social, sinó d'un cas polític o, més concretament, d'un fet entallà.

que digan lo contrari son nuestros perturbadores..."

Quan els obrers van assabentar-se de la certesa del fet, començava ja l'any 1842. I de seguida es van preocupar d'anul·lar-ne els efectes.

El dia 7 de gener la "Sociedad de mutua protectora de los tejedores de algodón" remeté a l'alcalde de Barcelona una exposició adreçada al Regent d'Espanya reclamant contra l'ordre de dissolució i emparant-se en una circular del ministeri de la Governació de 28 de febrer del 1839. Aquesta circular havia estat dictada amb motiu d'haver sollicitat l'aprovació d'unes noves ordenances o estatuts el "Montepio de Nostra Señora de l'Ajuda", de Barcelona. Deia: "...con deseo de fomentar los que de su especie existían y promover la creación de otras de semejanza natural... S. M. la Reina Gobernadora se ha servido resolver que los socios de las corporaciones cuyo instituto sea el auxiliarse mutuamente en sus desgracias, enfermedades, etc., o el reunir en común el producto de sus economías... puedan constituir libremente..." (1). I fixava com a

(1) Arxiu municipal administratiu de Barcelona. Expedient núm. 1292 de la secció 2ª (G) corresponent a l'any 1841, peça especial sèrie numerada.

dels moviments socials a Barcelona en el segle XIX", els estatuts de l'Associació prevenien que quan l'amo de la fàbrica pretengués escurçar el jornal dels treballadors, aquests restaven obligats a fer-li present llur propòsit de deixar la feina; que si l'amo insistia deixarien la feina de seguida; que seria separat de la societat l'operari que en tot o en part no es subjectés al previngut i que els comissionats de la societat tenien l'obligació d'evitar que el lloc o teler de l'expulsiat fos ocupat per ningú més.

A primer cop d'ull es veu que si els fabricants tendien a reduir els jornals — i això havia d'ésser corrent perquè lligava amb l'avenc de la tècnica i perquè en cas contrari no hauria esdevingut motiu de reglamentació el resistir-s'hi—, si els patrons tendien a la reducció del preu de la mà d'obra, els obrers havien previst la vaga i havien planejat una societat de resistència.

I es veu, també, que el que succeïa llavors és el mateix que s'ha practicat en els nostres temps. El sistema és igual; les precaucions, majors. A més a més, no podem oblidar que el que hem referit passava l'any 1840, o sia quan l'associar-se era cosa

La Química contra la Humanitat i la resolució japonesa

D'UN QUÍMIC ESPANYOL AMIC DE LA HISTÒRIA DE LES CIÈNCIES

—En un món—em va dir. I l'Agustí Maria Valerá, professor que va ésser actiu, bon educador als laboratoris d'Alemanya, tenia temptacions d'historiador. Car, bé prou ho sabem, la Química no és, sinó que és l'FA. Hom la fa, i ella fa, així mateix els seus homes.

Agustí professor Maria té una història de les Notacions Químiques, i allà consta (així em va dir) la joventut nostra "Genealogia de les Símbols", amb el comentari pertinent. —¿Què és la Química?

Es Química, doblement secreta: per l'armament dels seus símbols, i pel fet d'ésser SECRET D'ESTAT.

La publicitat d'aquesta simbòlica ciència està representada per les seves aplicacions. Quines? Aquelles aplicacions que són, avui, concedides i permises.

Empor, per exemple, el fet de convertir la casena (let) en un vestit de llana: el fet que de la let hom pugui vestir-se, així —així és un secret italià. Per ara.

N'hi ha molts, de secrets. Molts més grans. —I, en la mesura en què un poble és químic, en aquesta mateixa mesura FA GUERRA. Guerra moderna.

I heus ací que els telegrames anuncien formidament que, en la ment dels japonesos, "el Japó no fa pas guerra". Ni a Xina, ni a Egipte. —Guerra? No.

La guerra no és tal enigma. Es que, des del 18-18, ha estat declarada clonada l'era de la Batalla Napoleònica. —I és que, veritablement, la guerra és química, o no ho és pas. —Es guerra d'intel·ligència estatalment monopolitzada.

IMPOSSIBLE PREVISIO

Va continuar: —Sabeu-me explicar, doncs, si el que us dic és cert (i ho és, d'una falsedat matemàtica) i sabem explicar, dic, així, amb quina garantia es poden rebre —no dic pas admetre— aquestes magnífiques Teories Combinatòries, noves, taxatives —i estrangeres a base d'Anglaterra, el que dirà Anglaterra, o bé França, el que farà o no farà pas França. Dissertat! No sabem pas que la Diplomàcia no funciona a la manera de Metternich o del bisbe Talleyrand, com la guerra NO SERA, ni tipus 18-18, ni tipus (no cal dir-ho) Napoleó o Napoleónic.

I, en canvi, observa, tots estan discorrent, actiu, com si, realment, la NOVELTAT no fos pas la Química secreta. —En un doble sentit, secreta.

Impossible Previsió. Lletat? No n'hi ha, de llet. I TOT ES PROBABILITAT. Res més. —¿Els falta, potser, als japonesos, raó per a assegurar que "no fan pas guerra", els? No us desplaçui: no ha és, de guerra, encara.

Es com al ring: sempre més fort. Es (perdonem), així, com al circ: sempre més difícil.

CAP ESTAT NO S'ATREVIRIA AVEU A AFRONTAR-SE AMB CAP ALTRE ESTAT, SI NO FOS PER LA IMPREVISIO MATEMÀTICA D'UN RESULTAT, que és mort i ruina a vast radi.

La reacció. —El conflicte no és sinó reacció, i el fet que es pugui

produir és el que fa tolerants tots els "savies".

Es guerra d'intel·ligència. Emprò amb l'antiga, d'intel·ligència, no n'hi ha prou. Us dic que no. Repetixo que no n'hi ha prou, amb les "proves" d'intel·ligència produïdes a Egipte com a Manxúria, al Chaco com a les Espanyes.

Xang-Hai? Nankin? Herzi? —Repetiu: la Teoria de la Deflagració té els seus símbols, i dic que us espantem per ben poca cosa. Es el que us dic. Dament de cors i fronts té prou presa l'atòmisme Chapoleuic.

—Remor? ¿Com s'ha de reaccionar, tot això?

ELS POBLES

Quan vaig adreçar-li aquesta demanda, l'autor de la "Genealogia de les Símbols" va fixar-se en un cartell d'en Salas, anunciador, el cartell, d'un CURS D'INTRODUCCIÓ A LA QUÍMICA.

—Es bonic, eh? Jo explicaré, a aquestes alumnas, com és inevitable —empor, així; incondicionalment inevitable— el conflicte (i els Estats són elements), si una força, superior a tota química, no actua, i ben aviat. Ara, no pas demà: ara.

I aquesta força està representada per allò que no es calcula pas, que no es representa pas, i que no és pas la Història com succeeix, sinó la Història com "és era".

¿Pobles, conscients de l'instint, i preparats a tot? ¿Pobles així, com a cada Epoca? —empor, la mitologia política bé s'ha cuidat ja prou d'inocular, arreu dels pobles, la toxina de la mort heroica al servei d'un l'endemà absolutament segur.

Al Japó, ja estan venenuts així. —per les lletres que Roosevelt està sostenint, "allí" —bé prou es veu que la companyia de mort comença a Monrovia.

O els governants són desarmats a Força de Poble, o bé faran, si, la reacció llur, els governants. —Laboratori, la Terra.

Pel moment, no hi ha pas bel·ligerància estructural sensu. —No veieu sinó matubers.

—ALÇA EL FRONT I JU-DICA!

En veritat, aquesta Epoca és superior a la comprensió ordinària. —¿Es química exacta l'Economia? Som a la crisi de l'Economia, us dic.

I ens va acomodar.

P. BIBARRAMBLA

VIDA MILITAR

133 BRIGADA MIXTA

Posem al conèixer de tots els soldats i s'haurem pertanyent a aquesta Brigada i que en l'actualitat es troben en aquesta ciutat, que poden passar per les Oficines de Representació, situades al carrer de la Mercè, 26, principal, els dies 28, 29 i 30 del corrent, on els seran fets efectes llurs subvídies.

LLEGIU «CATALUNYA»

EL NAZISME VOL IMPOSAR-SE A TOT EL MON DE QUE SERVEIXEN AQUESTS RECORDS?

«Alemanya és una comunitat espiritual les fronteres de la qual no han anat mai d'acord amb les fronteres del Reich»

EL NAZISME VOL IMPOSAR-SE A TOT EL MON

Ja fa algunes setmanes que "L'Echo de Paris", de Jean Marot, "lím de les actualitats mundials", es descontrola a tal velocitat, que fa tornar els ulls més exercitats en aquest cas. La violència del "vaive" fa que es sobreposin les imatges que mereixen una atenció més profunda.

Així, la publicitat feta al recent Congrés de Nuremberg, ha emmarcat, en part, un segon Congrés: el que tingué lloc a Stuttgart. "La capital dels alemanys a l'estranger".

Les concepcions espirituals o metafísiques dels alemanys no romanen mai gaire temps en l'abstracció; exactament el temps precís per a veure's qualificades de somnis i ofenses pels moments tan sense memòria com sense raó. Però el futur germànic no té en compte per a res la filosofia de l'Acadèmia.

Des del dia que el nacional-socialisme s'aferrà com una religió, era fatal que Alemanya es decidís a reiniciar com a seus els adreçats de la germania, amb menyspreu absolut de fronteres i de la sobirania dels altres Estats.

En el seu assaig sobre França, el doctor Curtius ha declarat, tranquil·lament, la veritat alemanya, que revoca la noció francesa de la pàtria territorial i continuada en els seus límits.

"Alemanya és una comunitat espiritual les fronteres de la qual no han anat mai d'acord amb les fronteres del Reich".

No es pot ésser més clar.

UNA NOVA PROVINCIA ALEMANYA

El 31 de gener últim, fou anul·lat per Decret del Govern de l'Imperi l'última distinció entre l'Estat alemany i l'Església hitleriana, ara confusa. El segon Decret, conseqüència del primer, datat el 2 de febrer, feia dependre oficialment del ministeri de Negocis Estrangers el "servei dels alemanys a l'estranger".

Després la direcció d'aquest M. W. Bohle. Com a 8 del Decret s'havia creat una nova "provincia" alemanya. Dissolta sobre l'ambient mundial, rebia, en canvi, el seu capital i un pressupost de 2.000.000 de marcs. Des del febrer, perquè ningú no ho ignora, Stuttgart proclama la seva qualitat de "capital dels alemanys a l'estranger", amb una subvenció post-estatal.

Un cop municipal el mercaderisme, va interessant de fer el treball i calcular el rendiment. El Congrés arriba a reunir a Stuttgart milers d'alemanys que procedents de les cinc parts del Món, demostraven que "el negoci anava per bon camí".

Ja abans de l' guerra, la cèlebre Dey Delaruk considerava com a nul·la la nacionalitat estrangera adquirida per un alemany d'origen.

Avui, el dret nazi, considera com a nacional els efectes dels seus individus, legalment ciutadans d'un país estranger, però sempre que confessen el seu germanisme i proclamessin la seva fe en el "Führer".

Hans Franck, Comissari de Justícia del Reich, ha portat a termes ressonants aquest principi: "La fidelitat al "Führer" és d'essència alemanya i no pot constituir un article en "se provinces".

L'elaboració dels codis de Justícia i la definició dels delictes havien estat considerades sempre com a articles essencials de la sobirania nacional.

El germanisme declara prescrita aquesta noció. Reivindica prerrogatives grans, i es fa un dret nacional i exclusiu que implica la ne-

gativa de les sobiranes estrangeres.

Un estory més i aquest dret no serà solament jurídic sinó territorial.

ALEMANYA VOL GERMANITZAR TOTA LA TERRA

Alemanya tracta de germanitzar tota terra estrangera pel sol fet que la trepitgin els seus nacionals.

Així era, sens dubte, el sentit amagat de les frases parades pronunciades pel doctor Frick, ministre de l'Interior. "Estem tractant de reorganitzar el territori alemany".

Sens dubte, un xic espanyolitzat proposat del Comissari de Justícia, el general Goering s'ha esforçat a limitar l'abast de les seves parades. El seu discurs és una invitació al respecte a les lleis contràries i més que res a la paciència.

El prou, però, no s'ha pogut contenir i ha ategit que molt aviat "traïmetria el mateix les seves esquadres" —així els països llunyans per a portar la salutació de la pàtria als alemanys de l'estranger".

Aquestes coses són focuques o bé massa clares.

Massa clares, pensem nosaltres, si jutgem per l'interès que s'empra a confondre deliberadament germanisme i nacional-socialisme. Com a testimoni podem citar l'article que publicava el "Berliner gazebott".

"La finalitat del treball que dirigeix el cap del tristote W. Bohle, és demostrar al Món que, avui, germanisme i nacional-socialisme són idèntics. El germanisme de l'estranger és, des del punt de vista polític, una comunitat anàloga a la del Reich".

Una vegada més el principi afirmat amb tant de claritat no ha tardat a donar el seu fruit. En virtut d'una decisió de W. Bohle, en

totes les cerimònies oficials a l'estranger, a les quals sigui invitada Alemanya, el representant diplomàtic del Reich anirà sempre acompanyat del cap del grup nacional socialista en el país en qüestió.

Hem de dir, per a fixar idees, que això és tant com a abans de la guerra s'hagués presentat oficialment un representant de l'Alabaci i Lorena o dels danesos al costat de l'ambaixador de França o de Dinamarca, en els actes en els quals aquesta lagússim estat convidat.

Es veu que els alemanys són insensibles a la contradicció.

CONSENTIRAN ELS ALTRES PAÏSOS AQUESTA GERMANITZACIÓ?

No sabem fins a quin punt els altres països estaran disposats a consentir aquesta voluntat d'imposar el reconeixement d'una Alemanya que no té, de fet, altra extensió que la que els mateixos alemanys volen conferir-li.

Es inventors del principi de les nacionalitats no havien previst les conseqüències que poguessin tenir les irregularitats que no respecten les regles de joc.

Res no prova, d'altra banda, que estem al límit de les sorpreses.

Les reaccions violentes de la Premsa i de la tribuna americana, entre altres, semblen indicar que Alemanya corre el perill de trobar resistències que no operava i, potser també, el de provocar nous incendis sobtats.

Malgrat tot, hi ha una cosa certa. Res no serveix de límit als nostres veïns, que tornen a començar, en excelsa augmentada, la seva política de d'hora toparà amb l'instint de conservació dels altres pobles amenaçats en llur pròpia existència.

CINEMA

La indústria cinematogràfica i l'Estat

L'Estat espanyol mai no s'ha preocupat de la indústria cinematogràfica nacional. Els productors estrangers tenien, i segueixen tenint, a Espanya, el mercat més fàcil per a l'exportació de pel·lícules.

totes les nacions protegeixen llur indústria cinematogràfica. Els americans s'emportaren del nostre país, durant els últims deu anys, més de 100.000.000 de pesetes. I quan s'hi s'intentà crear una indústria prou forta per a resistir la competència estrangera, l'Estat imposà una sèrie de contribucions, quan el que devia haver fet era subvencionar-la. Tampoc no es preocupà de defensar-la en els tractats comercials amb els altres països.

Mentrestant, agència de les productores ja que s'emportaven d'Espanya, per mitjà de contractes fabulosos, els valors més destacats de la nostra naixent producció. I així, entre la falta de producció a la indústria per part de l'Estat, i les avantatjoses ofertes dels americans a artistes i directores, la producció nacional s'emportava no poder superar els obstacles que hom oposava al seu desenvolupament.

Ara ens trobem amb dos problemes: la solució dels quals és d'imperiosa necessitat. La primera és la falta de divises per a l'adquisició de material; la segona, que l'Estat no s'oposai al normal desenvolupament de la indústria, que ara es troba en mans dels treballadors. Si no es dicten lleis de protecció, almenys que es donin totes les facilitats que siguin possibles perquè la indústria es desenvolupi pels seus propis mitjans.

El cinema no ha d'ésser considerat com un espectacle més. El mercat cinematogràfic d'Espanya és importantíssim. 150.000.000 d'habitants de parla espanyola, repartits en 22 països, amb uns 14.000 sales de projecció. Si l'Estat se'n preocupés, en poc temps la indústria del film seria una magnífica realitat.

NOTICIES I AVISOS

Corresponsal a l'atenció que els lectors disposen al llibre de Heitor de la Revolució Espanyola, el Comitè Central ha procedit a la formació d'un cos de redacció que iniciarà, demunt començ el proper número, un suplement còmic, que vindrà a multiplicar l'èxit assolit per la dita publicació.

Heus ací la pregunta que es posa al redactor tècnic d'un important rotatiu suís, en ocasió del proper intent de Georges Eyston de batre el rècord del Món de velocitat absoluta damunt terra, rècord establert per sir Malcolm Campbell, en automòbil, amb la fantàstica marca de 494'818 quilòmetres.

El redactor de referència ve a suposar que aquesta extrema no serveix de res positiu, els esforços que representen no es podrien traduir en res pràctic, els artefactes especialment creats per tal d'aconseguir quicòm fora del normal, extraordinari, no tenen cap aplicació; els cabals, vertiginoses fortunes, en més d'una ocasió emmergats en llur construcció, resten inproductius, com llançats en terres sorques.

Nosaltres, que temim la pretensió de conèixer un xic tota aquesta ària afers del motor, posem un diferent del col·lega.

No és pas precisament avui que ens hem posat a escriure, i en aquest cas, el tractat privilegi de comptar els anys per dotzenes i tenir el cap argentat en presència aquell necessari, prestigi que cal perquè el lector posi plena confiança i cregui, sense cap mena de dubte, el que li diu l'escriptor.

Desem que ja fa anys que escriuim sobre aquest tema relacionat amb els motors, la qual cosa ens donà ocasió a publicar un article enciclopèdic ematint els esforços realitzats —aquestes activitats i aquestes energies, aquesta cabala que no produeixen res, segons el col·lega suís—, en el fascicle editat especialment amb motiu de la inauguració de l'"Autódrom Nacional", la gran obra inapetrada pel pïorat Armengol, l'autódrom de Sitges. Deiem, en aquella ocasió, que aquesta empresa, aquest desig constant de superació, aquesta pujada de fer sempre millor, aquest anheli de no estar mai satisfet d'allò aconseguit, per molt interessant i extraordinari que la "performance" hagi estat, i desitjar encara un millorament, sempre possible, per bé que hom consideri, normalment pensant, que allò aconseguit no es pot pas superar.

Gairebé sempre, aquest concepte de la "invariabilitat" resulta fàcil, i un rècord, un temps, una distància, una velocitat, que hom concepuava impossible de millorar, ho ha estat, per bé que no pas fàcilment. Preciament en aquest interès, en la fe posada en l'èxit, els ulls fets en l'esdevenidor, en la perseverança, a desgrat, sovint, d'un o més fracassos en una determinada temptativa, ràdica, a la nostra manera de veure les coses i argumentar-les, el mèrit, el fet extraordinari, la veritable gesta.

El col·lega de la "Gazette de Lausanne" no té pas mala de raó. Si no haguessin estat aquestes ofertes, aquestes excoctricitats, aquesta assaig i aquestes ardis, deses, que tantes veges han segut, l'automobilisme pràctic no hauria pas assolit els avenços, els perfeccionaments aconseguits i que cada dia es perllien i es dotaquen més. Si no haguessin estat per les proees d'un Malcolm Campbell, com abans havia realitzat Seagrave i ara vol efectuar Georges Eyston, l'automobilista no gaudiria pas de les facilitats i plaers de l'automòbil actual. Si no haguessin estat pel sacrifici d'un capità Ferber, d'un Lèbenthal i la "begeria" d'un Verdines o d'un Blarlot, si una precursora com Garros, com Gurnamer com Lindbergh, no haguessin existit, avui no es volaria a 400 per hora, com no és res extraordinari, ni es podria anar de l'Amèrica del Nord a Irlanda en poc més de 10 hores, ni se podria ro-

mandre en l'aire dies sencera, ni se podrien cobrir d'un cop d'ales milers de quilòmetres com al recent viatge de Manou a una localitat mexicana, passant pel Pol Nord, ni Miss Joan Batien, l'admirable neozelandesa, podria haver cobert els 15.000 quilòmetres que separen l' Austràlia d'Anglaterra en un temps rècord, ni hom podria circumval·lar la Terra en menys d'una setmana.

El Gràcies als monstres precursors del que actualment prepara Eyston, enginy que ha batejat amb el nom de "Thunderbolt" (llamp), de no haver-li precedit un "Golden Arrow" (Fletxa d'Or) i un "Blue Bird" (Ocell Blau), avui l'escriptor pilot enciclopèdic anglès no podria ni somniar d'assolir una velocitat horària de 500 quilòmetres.

Que el "Llamp" té unes característiques vertaderament rares i úniques, és ben cert. Que pugui el lector, qui, per poc expert que sigui en aquestes matèries, quicòm ha de cridar-li necessàriament l'atenció.

L'automòbil en què Eyston té l'esperança de desposseir Campbell del rècord que detenta, amida 1020 metres de llarg, i el seu pes és de 1.390 quilos. L'amplada màxima del vehicle arriba a 127 metres, i la seva alçària, a 127 metres.

A 3200 revolucions de l'eix motor per minut, els dos motors "Rolls-Royce" de què va provest el xassís, desenvolupen 4.765 cavalls de força.

El xassís consta de vuit rodes, de les quals quatre, muntades bessones, són motrius. Cada roda, amb el pneumàtic corresponent, pesa 102500 quilos.

En una nota publicada jarrament abiem que Eyston es trobava a Bonnevillè, als Estats Units, donant els darrers tocs a l'estrany i potentíssim vehicle. Evidentment, un monstre com el que ens ocupa no pot pas rodar i córrer en qualsevol lloc. No. Per a actuar precisa una gran extensió de terreny, sense noses de cap mena, tot l'horitzontal que sigui possible, unit, sense alta ni baixos. El fons d'un antic llac d'aigües salades, dessecat avui, constitueix un lloc ideal per aquesta mena de prova.

Veurem si Eyston reeixirà en el seu intent.

Els esforços que per a aconseguir-ho ha realitzat, bé l'hem fan creditor

Passevolant

PALAU DE BELLES ARTS GRAN CONCERT

a benefici de les víctimes de la Barceloneta, organitzat per l'Associació anarquist

ELS D'AHIR I ELS D'AVUI que es celebrerà el diumenge, dia 21 d'octubre, a dos quarts de quatre de la tarda. Hi prendran part la

Banda Municipal sota la direcció del popular mestre Lamote de Grignon amb la col·laboració del

l'Orfeu de Santa

Avant, fills del poble!

Letica del nostre company Josep Masagony

Entrada lliure - Hi haurà safata Acadèmic, antifeixista, per tal de demostrar la vostra solidaritat a les víctimes del feixisme

114 ELS PRIMERS MOVIMENTS

prohibida i quan les idees de moda giraven al voltant de la llibertat absoluta.

Hem de tornar a la comunicació del cap Superior Politic — la de 10 d'abril del 1841 — i al decret de la Regència que l'esmentada comunicació traslladava a l'alcalde de Barcelona. Deia el preàmbul del decret, entre altres coses: "Uno de estos medios (—ela que s'utilitzaven per a destruir la indústria—) ha sido sin duda la organización de la llamada sociedad mutua de protección, de la cual se abusa con escándalo y de un modo que causa la más seria atención del Gobierno para evitar los males que de lo contrario amenazan. Enhorabuena que los obreros se auxilien mutuamente por los medios que consideren más oportunos y sean legales y justos; pero no puede tolerarse que se empleen para ello la seducción y la violencia, ni que sea con mengua y agravio de los derechos de los dueños de fábrica, no menos atendibles que los de aquéllos. Tan cierto es esto, que en el mismo reglamento que la referida sociedad se ha dado, no se ha podido menos de reconocerse así, y se incluye la violencia para obtener que no vuejvan los trabajado-

119 SOCIALS A CATALUNYA

l'actuació d'obriers i patrons, féu pensar en una possible complicitat de l'Associació de teixidors...

Es eloqüent, també, l'acord pres per la Diputació Provincial el dia 30 d'octubre del 1841 arran del fet de la Ciutadella. Diu que "sostendrá a esa Junta (—la de Vigilancia—) hasta el total derribo de la parte interior de la Ciudadela, a menos de que el Gobierno decretara formalmente la continuación del derribo, en cuyo único caso cree este Cuerpo provincial debería cesar esa Junta si las circunstancias han variado" (1).

De moment, l'ordre de dissolució de l'Associació de teixidors no fou coneguda. El 22 de desembre d'aquell any 1841 els obrers publicaren un manifest al Diario de Barcelona. Hi recollien el que s'anava dient sobre l'esmentat decret. "Nuestra asociación no necesita la aprobación ni reprobación de nadie—afirmaven—; con los derechos que nos conceden la naturaleza y la ley tenemos bastante, y los

(1) Llibre d'actes de la Diputació Provincial de Barcelona. Sessió de 30 d'octubre del 1841.

118 ELS PRIMERS MOVIMENTS

Véuen a provar la nostra afirmació els llibres d'actes de la Diputació Provincial de Barcelona. A la sessió del 10 de juny del 1841 el diputat Antoni de Llínas—el mateix qui ocupava el càrrec de síndic de l'Ajuntament barceloní l'any anterior—proposà que s'oficiés al Congrés agraint que s'hagués pres en consideració el projecte d'enderroc de la Ciutadella, "resto del despotismo de Felipe Quinto y recuerdo de la esclavitud catalana". I a la sessió del dia següent, presidint el Cap Superior Politic, Domingo de Arístizabal, s'aprovà l'exposició que s'havia d'elevat a les Corts i en la qual hi ha aquestes frases: "...suplicando a los Cuerpos Colegialdores se sirvan conceder su aprobación al proyecto... a fin de que... pueda llevarse a cabo una medida tan ardentemente deseada de todos..."

No s'arriba a veure que la comunicació produïda cap mena de tivanor entre Madrid i Barcelona. Però qui sap si contribuï a escurçar la durada de la interinitat del mariscal Arístizabal en el govern polític de la Província...! Qui sap si el fet que el diputat De Llínas fos el mateix que, essent síndic de l'Ajuntament de Barcelona, signà les exposicions de 18 de maig i 11 de novembre del 1840 sobre

115 SOCIALS A CATALUNYA

res al taller, desocupado una vez por las causas que allí mismo se expresan.

La part dispositiva d'aquest decret ordena al cap Superior Politic que tingui cura que no es coaccioni els treballadors perquè deixin la feina, i que faci detenir els concionadors i els lliuri a l'autoritat judicial. Els articles quart i cinquè són tanmateix eloqüents. Diuen: "Que asimismo oiga a los fabricantes de esa capital, de modo que se les evite todo compromiso, y de acuerdo con ellos, tome las precauciones convenientes para que sus propiedades e industria sean respetadas y puestas a cubierto de todo ataque y violación.—Que anuncie V. S. a esa Provincia la firme resolución del Gobierno de no permitir desórdenes ni excesos de ninguna especie, y de reprimirlos con mano fuerte, haciendo un ejemplar castigo, si necesario fuese, para proteger como es justo los derechos de esos habitantes con igualdad y como lo exige el respeto debido a la Constitución y a las leyes." I els darrers articles estan dedicats a regular, reatingint-lo, el dret d'associació.

L'ordre de la Regència devia preocupar seriosament els regidors barcelonins. Fins el 27 d'abril no contestà l'Ajuntament l'ofici del cap Superior Politic,

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO I T NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dimecres, 27 d'octubre del 1937

ANY I

NUMERO 213

REDACCIO, ADMINISTRACIO I TALLERS:

Carreer Council de Cent, número 202

Telèfon: Administració 35416

Redacció 30227

Tallers 31271

SUBSCRIPCIONS

Barcelona, un any	Ptas. 750
Península, un trimestre	» 1950
Amèrica i Filipines, trimestre	» 1950
Els altres països, trimestre	» 1950

NUMERO SOLT: 15 CENTIMS

EL FILL DE DRÀCULA

Robert Koernig, el nou vampir d'Hamburg, assassinava primer, violava després, i finalment destruïa les dones del port de Cuxhaven

Una vintena de nenes hamburgueses desapareixien al matí a la sortida de l'escola, per a tornar a casa, a la tarda, violades per un sàdic

Tres d'aquestes criatures han desaparegut totalment

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

PERFELS SIGUEM PREVISORS

El desenvolupament circumstancial dels nostres fronts del Nord obligarà d'adoptar mesures energiques de guerra a la vanguardia i a la primera linea de foc. No cal pas ésser un estrateg doctorat per a deduir que el pes de l'ofensiva feixista es desplaçarà vers l'Est, donades les característiques dels fronts del Centre i del Sud. Les nostres posicions combatives a l'Est, gairebé les més llargues i avançades, exigiran tacte i direcció militar de primer ordre, per tal com ha d'ésser des d'allí que la nostra contraofensiva ha de fer partir d'un cap a l'altre el pasorava de la present guerra.

A més, Catalunya, centre de convergència de les forces suares desplaçades del lloc originari de combat, cal que reaccionis orgànicament totes les seves possibilitats amb el ferm propòsit de sortir-se'n avantatjament. No ha de fer per a ningú el considerable nombre d'agències prefeixistes que diàriament s'ens plantegen, puix que els nostres recursos en tots els ordres de la vida social pelen sentir sobretot per a cobrir les necessitats d'urgència per llarg temps. És necessari, així sí, que hom coordini, sota un pla degudament estructurat, les disponibilitats humanes, agrícoles, industrials i econòmiques, perquè l'eficiència sigui a bastament profitosa. Vinim acurats a una guerra de llarga durada i a nos enemics degudament preparats — no per això invencibles, malgrat la condició de semi-déus dels capitalistes —, que cal tornar-los cop per cop fins a la fi. No posem ni la més mínima fe en les complicades elaboracions jurídiques que es fabriquen més enllà de les nostres fronteres, i reflem-nos solament de noves altres mateixos i d'aquell punt que no sigui de veritat i sense condicions humiliants.

Aquestes raons cabdals, tan crament realistes, fan que insistim dia rera dia que la unitat antifeixista sigui alguna cosa més que un joc de paraules o un garbuix de consigna. Tanmateix, és intolerable que, a hores d'ara, encara seguim els uns en funcions de governamentals i els altres en actitud d'oposició ocasional. Si veritablement tots plegats sentim de la mateixa manera que ho diem la suprema necessitat de convertir-nos en un bloc indestructible, des del Poder polític als fronts de lluita, ja hauriem travessat amb passa ferma el riscós camp de les baixes especulacions partidistes per assentar definitivament la fita lluminosa de la victòria.

Ajustem, doncs, les nostres forces als imperatius de les circumstàncies. Tinguem present que, de dia en dia, el volum i la transcendència dels problemes de la guerra esdevenen més complexos i difícils. Hem dit i repetit adés i ara que l'esdevenidor lliure de tots els pobles de la Terra es debatia a casa nostra, a desgrat de tot i de tothom. A Espanya ens ha tocat la dissort — o la dignitat històrica — de demostrar inicialment que el feixisme internacional pot ésser vençut per a sempre, si la voluntat de tots els homes amants de la pròpia independència resta mancomunada al arxer heroic de la llibertat.

Siguem previsors. El moment crucial del Món està al llindar de la pocta.

J. Anselmo

SALUTACIO Als refugiats asturians

Salut, companys de Astúries roja, minaires herònics, treballadors antifeixistes, treballadors intel·lectuals, combatents tots que heu vingut a la nostra terra, salut!

El país estranger han portat a casa nostra una crueltat de carn humana, de carn valenta i generosa, que sola la força del nombre, la superantorità d'armament, els aparats que fan brillar l'admiració cap aquesta raça callada, sobria i adreçada, cap aquesta home, dona i infant que han escrit amb sang la més gran de les epopeies escudades.

Però no és així el lloc de referència. D'aquest tema s'ha parlat a bastament, creient el lloc adequat a la història de drama, fent destacar la seva magnitud i exemplar conducta.

Arx recordem tots que aquesta companya dissortada necessita del nostre ajut; que han d'ésser fructífics amb un mínim de instruments i respectes; que han d'ésser apreciats com a carn i sang nostra que són...

Catalans, treballadors, els refugiats d'Astúries són els nostres hostes!

Expugnem comportar-nos com es mereixen.

JOSEF VIADUI

ELS «NACIONALISTES» ESPANYOLS, ON EREN?

De les 6.500 baixes tingudes pels rebels en les operacions d'aquest darrer setmanes, al Nord, segons dades publicades en el camp feixista, 1.721 eren italians, 1.614 alemanys, 1.415 portuguesos i 902 catalans i diversos països. I els nacionals espanyols, on eren?

LARGO CABALLERO I LA POLITICA ESPANYOLA

Feta temps que pensava intervenir en les divergències que s'han produït en el si del Partit socialista i, de fet, en el si de la U. G. T. No ho he fet abans perquè considerava que les desavinences de família, la pròpia família les havia de resoldre, i ho resoliria quan, d'entre els seus membres, sorgissin les persones de bona voluntat. Però, ja si el partit, que s'havia erigit al costat del Partit socialista i del seu fill gran, encara ara la política espanyola i els organismes obrers d'Espanya, i en aquest cas, tots els espanyols de filosofia, i en aquest cas, tots els espanyols de filosofia, de parla i de representació, així sigui tan modesta com la del qui ara escriu, han d'intervenir des del punt de vista de la concòrdia, que ha estat el meu únic punt d'esgairar, encara que amb això hagi assolit escassos resultats.

La lluita dintre el Partit socialista té origen personal, i és molt anterior al 19 de juliol de l'any passat. Per no agreujar més la qüestió, no assoliré les persones que representaven la divergència en el seu origen. Els qui llegien periòdics avançats i es preocupaven de la política s'havia, recordant els motius primers de la disparitat i les persones que l'encarnaven. D'elles, una ha passat a segon terme, i l'altra ha estat substituïda per qui té més prestigi que intelligença.

El que passa dintre la política espanyola em fa sospitar que s'hi ha introduït un esperit maligne que diu o pensa: cal que i faci tots els elements de prestigi; però cal que eliminis i desprestigis els qui no el vulguin seguir. El que es fa amb Largo Caballero no és just ni humà, i encara més. Largo Caballero pot comptar anys amb excés; però més en tenia, i bastant més, el polític francès tret a comparació per Araquistain i que va donar la victòria al seu país, com ara l'ha donada a Espanya. Largo Caballero pot comptar anys amb excés; però més en tenia, i bastant més, el polític francès tret a comparació per Araquistain i que va donar la victòria al seu país, com ara l'ha donada a Espanya.

Una de les armes no gaire nobles que s'esgrimeixen contra Largo Caballero és que l'home preferís els sindicalistes als socialistes. Aquest recurs trobo que té un sabor similar al de l'argument del qual es serviren els invasors d'Espanya per a restar força i prestigi a la nostra protesta antifeixista. L'extremisme d'Espanya contra el feix, segons els nostres invasors, més s'inclina vers el socialisme que a favor de la democràcia. Fals, completament fals; però la qüestió és restar simpàtic.

El que passa és que Largo Caballero té una història sindicalista, que no posseïren i qui sap si desmentiren els seus adversaris, que és, precisament, la seva excusativa de bon socialista. Ha passat pel taller, ha passat per les societats de resistència. Per haver freqüentat tallers i pres pres directa no les vagues, s'ha vist expressament i condonat a penes molt greus. Com oblidar aquest historial de Largo Caballero? Forçat essencialment obrer de Largo Caballero? Aquell qui ho oblidés dividiria en dues parts el Partit Socialista Obrer Espanyol: a una banda, els obrers; a l'altra, els senyors que no han donat sang ni llibertat a la causa socialista i que desconexen completament la vida sindical i que desconexen la desgràcia. Poble ja ho va ésser l'admetre senyors dintre les societats de resistència a l'expolític capitalista, on, si no és desbarbar, no hi tenen res a fer.

Per això és perillós que els senyors del socialisme vagin contra Largo Caballero, l'home d'origen humil, que tot s'ho deu a ell mateix.

Es dirà que, en les circumstàncies que Espanya travessa, l'actitud de Largo Caballero és un mal per a tots els antifeixistes. El qui s'atansa, també ho dirà; però el que escriu té un avantatge damunt dels qui fan desconsideradament combaten Largo Caballero. L'avantatge és que ja s'ha dit el mateix quan es produí la crisi de maig. En la situació en què estava Espanya, aquella crisi no havia de provocar-se, i amb tot, es provocà. I el trist i el que avergonyeix és que la mala Premsa que té avui Largo Caballero es tornà bona quan aquest ocupi de nou el Poder, que l'ocuparà si té la força moral prou forta per a resistir les envestides de la ingratitude i dels qui tenen per màxima: "Atrau per a les teves finalitats polítiques els caràcters més prestigiosos del camp obrer; però al no els pots atraure, inutilitza'ls!"

I si el qui això escriu fos amic de donar consell, en donaria un al seu antic adversari Largo Caballero. —Fes un altre sacrifici —li diria—. Empassa't l'amargor que tens feta a l'ànima. La teva actitud no és oportuna, i qui sap si tampoc no és política. Tu que dins combats tots els recursos de la baixa política, no coneixes la psicologia del Poble espanyol. No continuis per camí encurs, i asseu-te al porcell del portal de casa teua, i espera que passi el cadàver del teu enemic. Espanya et coneix prou, i sabrà apreciar el teu silenci i els teus mèrits... Ah! alguns atius d'Indalecio Prieto, que és, també, un caràcter espanyol, ni què temps no podran donar els qui pensen dominar-te.

Frederic UXALES

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.

Després de Landru, després de Peter Kurten, el vampir de Düsseldorf, semblava que el món s'havia deslliurat per sempre de la malaltia d'aquells éssers repugnants assassinats. Fets tan importants no haurien estat així si no fos perquè el vampir de Cuxhaven, Robert Koernig, va començar a treballar després de la seva sortida de presó. Koernig, que no era altre que el vampir de Düsseldorf, va tornar a treballar a Cuxhaven, a la ciutat d'Hamburg, després de la seva sortida de presó.